

■ **Honnan jött a földjáradék?**

Tulajdonosokat toboroznak

A napokban több hirdetés jelent meg lapunkban is, melyben egy-egy önkormányzat jegyzője közhírré teszi, mikor és hol hívja össze az adott település mezőgazdasági szövetkezetének részarány-földtulajdonosait. E közgyűlés feladata a földkiadó bizottság megválasztása. Akad, aki ezen felül levélben is megkapta az invitálást. Tekintve, hogy a részaránytulajdonosok zöme idős nyugdíjas ember, sokan nem is értik mihez kellenek ők.

Ismerőseim között is akadt olyan, aki a régi reflex szerint legyintett: majd az okosok elintézik, dehogy törekszik hiába. Nem akar ő semmit a világtól, a földjével meg csak annyi a kapcsolata, hogy várja, mikor fizeti a téesz a földjáradékot. Épp itt a bökkenő, ennek a világnak vége. A mai társadalom nem gondoskodni kíván polgáraitól, hanem minden átmenet nélkül nagykorúsít.

Kis és még kisebb tolvajok

Szalámitolvaj. A szegedi illetőségű M. A. lakásához tartozó tárolóhelyiségbe ajtóbefeszítéssel hatolt be az az ismeretlen tettes, aki 22 ezer forint értékben szalámit lopott. A Bercsényi utcai tettes egyúttal négyezer forintnyi rongálást okozott.

Üdülőfosztás. A Tiszavirág üdüőlóból két esetet jelentettek, melynek során a hétvégi házba ajtófeszítéssel hatoltak be az ismeretlen tettesek. A József Attila sugárúton lakó H.-né B. M. üdüőlójából 7000 forint értékű ruhaneműt, míg a Budapesti körúton lakó F. F. hétvégi házából poharakat és szőrmét vittek el, 18 ezer forint értékben. Ez utóbbi helyszínen 15 ezer forint rongálási kárt okoztak az ismeretlen tettesek.

Százezer forint fölött. A szellemi szabadfoglalkozású, 31 éves Cs. A. a Kukovecz Nana utcában parkolta azt a személygépkocsit, melynek ajtaját kinyitva az ismeretlen tettesek,

Mindenki maga viseli döntése súlyát, azt is, ha nem dönt, amikor felkéri rá. Márpedig ebben a kérdésben törvény írja elő, hogy földtulajdon nem lehet eldöntetlen. Akkor meg jobb, ha az előírt két hónapon belül elmegy, aki teheti, s elmondja az óhaját. A bizottság majd eldönti, mennyire megvalósítható. Amennyiben felkészült az előadó, még az is megvilágosodhat, mit jelent valójában a hivatalosan megfogalmazott cél: a megválasztandó földkiadó bizottság kulcsfontosságú szerepet kap a földtulajdon törvényes rendezésében.

A földjáradékos, „kicsi de biztos haszon” időszak múltával nem mindegy, hogy az eddig tulajdonként, de helymegjelölés nélküli földet hová rajzolják majd az új térképeken. Azt a tulajdont lehet, hogy eladni lesz érdemes, de akadhat bérlo is, aki jó áron kiveszi művelésre. A tájékozódás mostani lehetősége, a bizottság megválasztása, csak az első lépés az esély megrementésében.

T. Sz. I.

■ Volt a péntek esti premiernek egy megfontolandó mozzanata. Egy kisebb veszekedési jelenetben Ducin (*Müller Júlia*) Zoli (*Kiss László*) akkorát taszított, hogy a lány, vagyis hát a színész nő majd-hogynem átzuhant egy fotelon. Veszélyes helyzet volt. Tudniillik a jelenetből kitetszett, Ducikán nem kellett volna akkorát lökődni, vagyis ez nem egyszerű pontatlanság volt, mint inkább a feszültség ki-sülése, formátlanság. Mert más a premierek hőemelkedése. Más a bemutató lámpaláza. Ez görcs volt, kérem szépen, nem nagy, de mégiscsak görcs, kicsi túlfeszülés, habár az is igaz, többé már nem ütött át előadás játékfalán. Csak a jelenlétét éreztem. Az árnyékát. Hogy igenis ott imbolyog a mókázás, a hepciáskodás, geskedés, a líra meg a könyvek mögött. És ez nem szerencsés. Na persze, a színi deszkákon megnyugodni sosem szabad. Az a hely nem arra való. Nem is nyugalom kellene, hanem önbizalom. Mert ez egy jó előadás, jó rendezés, és színészek is jók, csakhát. Csakhát. Örül a recenzens és zavarban van. Leginkább *Dégi János*nak kellene önbizalom. A második felvonásban igen halk volt és erőtlen, s csak a végére szabadult föl. Ez láthatóan zavarta *Zborovszky Andreát*, aki ezért olykor kénytelen volt eljátszani a társa mellett. Különben nagyon szépen csinálta azt a maga aláztatást. *Barkó György* nagyt és felhőtlenül komédiázott. Művész úr, Á la bon-heure! Réspet! Igazán. Dobos Ildikónak meg mintha tényleg fájt volna. A talpa. A háta. Lám, *Flórián Antal* milyen elesett, milyen halk, ha tetszik, milyen lírai is tud lenni. *Czifra*

■ (Folytatás az 1. oldalról.)

házi orvos – pusztán ettől –, jobb és pontosabb diagnosztizálás. Szakmai tudásától függ, hogy nyugodt lélekkel, biztonsággal ítéje meg: maga képes-e a betegét (végig)gyógyítani avagy sem.

Am a jövőben nem lehet „hosszú életű”, az a házi orvos, aki sorra-rendre küldözgeti betegeit a szakrendelésekre, a regén szokásos beutalóval, miszerint: „*Panaszai alapján, kérem szíves ellátását!*” Választott doktorunknak éppen a mi panaszainkból kell(ene) tudnia, hogy milyen

Fotó: Nagy László

■ **Vőlegény-premier a Kisszínházban**

A házassodás veszélyei

Krisztina meg milyen szigorú! Jól áll neki, akárcsak *Molnár Csabán* a zöld-fehér pulóver.

Távolról ez a darab készen van. Megrendezett. Közérről még nincsen készen. Nem érett meg, habár fogyasztható. Jó így is, de lehetne jobb is. Még jobb. Úgy tűnik, *Balikó Tamás* rendezőt jobban érdekelt volna a szenvedély útja, a lendületesség formába öntése, a család természetrajza, az a valami, amit most jobb híján s egy kissé pontatlanul a lélek naturáliáinak nevezek. Pedig

van ebben a darabban rengeteg olyan kicsi nüansz, bekönnyezett szó, csupalág, szűrtfényű félmondat, aminek súlyt, jelenlétet lehetne adni, s ha ez így van, tán észre se vesszük, meg se halljuk őket. A só se látszik a levesben. Pedig ezekből az apróságokból derül ki leginkább, milyen is az, ha megbecsátható a hazugság, milyen is az, ha nem karikatúra az ember, milyen a szomorú őszinteség, a boldog fájdalom, vagy az öröm. De, mondom, mind ezen megjegyzések ama szint

fölött finnyáskodnak amelyben jól szórakozott az ember, s örült, hogy eljutott péntek este a Kisszínházba. Máskülönben észrevették, hogy akkor kezdődött a baj, amikor a két szerelmes egymásra talált? Pont akkor? Az ember megházasodik, és elkezdődik egy világháború.

Más szóval úgy is mondhatnám, à la bonheure!

Respekt!

Respekt?

Darvasi László

■ **A kompetencia határa**

■ **A változások még nem érezhetők**

Bezár a beutalógyár?

célt vizsgálatra van szükségünk.

A felesleges küldözgetés, a félnapos SZTK-beli sorbanülés korszakának talán-tán vége, mint ahogyan talán bevezetetik a minden gyógyintézményben megismételt, párhuzamos vizsgálatok korszaka is. Nyer ezzel a kórház hiszen, ha

elfogadja a rendelőintézet leleteit, akkor nem kevés kiadástól mentesül. Jobban jár a beteg is, mert nem "kínózzák meg" – feleslegesen – újra, s kevesebb időt tölt a kórházban.

Az egészségügyi betegek számára még nem érezhető, azonban az elképzelések szerint tetszetősnek tűnő reformja

július elsejétől újabb forduló-jához érkezik.

Ez időtől kezdődik a járó, illetve fekvőbeteg-ellátás teljesítményarányos finanszírozása, amitől mi, potenciális betegek – majdan – azt várhatjuk el, hogy a lehető legjobb ellátásban részesítenek bennünket. Ha másért nem hát azért, mert a beteget követi a pénz.

Az persze ma még kérdés, hogy lesz-e pénz a követésre és az egészségügyi reform második fordulójára.

Kalocsai Katalin

■ Amikor a váratlan-hívatlan látogatónak éppen nem járó mosollyal tessék be bennünket Hédi, a mama, a szűk előszobából egy nappaliba majd rácsos ágyakkal teli gyerek-szobába lépünk. Négy érdek-lődő, kíváncsi szempár vizsgálgat bennünket a szőnyegpadló „magasából”. *Niki, Nóri és Mesike* négykézláb, barátságos gagyogással fogadja az ismeretlen jövevényeket, *Dani* viszont álltában gurgulázza el babanyelven az „isten hozott”-at. Marika, a már családtaggá vált gondozónő szelíd mosollyal nyugtatja a produkciót.

Szépek, egészségesek

■ Szemmel láthatóan egészséges, kiegyensúlyozott mind a négy baba. Semmi komplikáció nem lépett föl a szülés után sem? – kérdezem a sportos külsejét megőrző édesanyját. – Nem, hála istennek. Számmra pszichésen is megnyugtató, hogy a Szentesen élő, unokáit nagyon szerető és féltő édesapám orvos, aki különös figyelmet szentelt a gyerekekre másfél hónapos kore-

■ **A „könnyű álmom” ára**
Egyévesek a makói négyes ikrek

kig. Azóta is egészségesek, jó étvágyuk van, és szépen fejlődnek. Öt hónapig volt anyatejem, így, természetesen pótlással, elég hosszú ideig szoptathattam őket.

Sok öröm, sok gond

■ **Hogyan tudta megszervezni az életét, mint az egyik napról a másikra négygyermekessé váló édesanya?**

– Hogy végül is nem vált taposómalommá a picik ellátása, azt a családon kívül főként Marikának, a gondozónőnek köszönhetem, akit napi nyolc órában foglalkoztat nálunk az önkormányzat. Nem lehetek elég hálás ezért: segít főzni, tisztába teszi a gyerekeket, etet és öltöztet. Neki köszönhetem, hogy el tudok menni vásárolni, intézhetem a család ügyeit és hogy végül is nem lettem rabja

Makó, Hunyadi utca. Fotós kolleganőmmel némi nyomasztás után rábukkanunk a család nevére egy kopottas kapualjban. Ambrusékat ugyanis hiába is kerestük volna régi címükön, tavalyi lakásukból elköltöztek. Ha bárki azt gondolná, hogy egy tágasabb hajlékba, akkor téved.

az anyaságnak. Sokan féltettek, hogy földadom önmagam, gyűrött, fáradt anya leszek. Erőli szó sincs: az örömet nem győzheti le az elcsigázottság. Ezt megsínylenék a kicsik.

Időközben váratlanul betoppan a család fő, Tibor. Nem állja meg, hogy ne helyesbítsen.

– Hédi ke senkinek se panaszkodik. Mindenkinek azt mondja, dehogy nehéz a négy gyerekkel! Közelebb áll a való-sághoz, ha így fogalmazunk: nem iszonyú, ki lehet bírni négy azonos korú gyerek föl-nevelését.

■ **Úgy híszem, önt, a család fejét főként az anyagi gondok nyomasztják.**

– Gondolja csak el, nálunk nem örökölheti egyik gyerek a másik kinőtt cipőjét. Ha mi vásárolunk, mindenből négyet kell vennünk egyszerre. Akkor, amikor csak egy egyszerű tipegő 500 forintba kerül.

■ **Ház – kölcsönből, jóindulatból**

– Egy esztendeje sokan jelet adták segítő szándékuknak...

– Megható, mennyi jóindulattal, szeretettel vettek körül bennünket az emberek. A Liberótól kedvezményesen vásároljuk a pelenkát, ingyen ju-

tunk mosóporhoz, ajándékkal kedveskedett a vásárhelyi porcelángyár. Az önkormányzattól rendkívüli nevelési segélyt kaptunk, de ez csak a kezdet volt. Rengeteget köszönhetünk a városnak: telket ajándékoztak nekünk, amelyen májusban el is indult az építkezés. Méghozzá úgy, hogy – a polgármesteri hivatal jóvoltából – az eladott öröklakásból ebbe a szerény bérlakásba költözhettünk, s kamatmentes kölcsönt vehettünk föl ugyancsak az önkormányzattól, valamint a munkahelyemtől.

■ **Jó pár évre adósságba verték magukat, talán erőn felül, hisz felesége gligha fog dolgozni három év múlva.**

– Atgondoltuk a jövőnket. Vagy leadunk az igényeinkből, vagy nem, de akkor nekem kell többet dolgoznom, több pénzt hoznom a házhoz.

■ **És sikerül?**

– Főállásban élelmiszeripari üzemmnőkként dolgozom a

Kőbányai sört értékesítő kft-nél, van egy mellékállásom, s mint versenyeket nyert sport-horgász, elhatároztam, hogy kiváltom az iparengedélyt. Szüleim házában készíttjük a *Maros-mix* nevű halcsalit. Hát ebből épülget a ház, és megint-csak sok-sok jóindulatból. A szentesi, a makói téglagyár, a Bramac, a tapolcai szigetelő-anyaggyár jutányos áron szállítja a náluk rendelt építő-anyagot.

■ **Nem tart attól, hogy ezt olvasva, a szép ház láttán majd irigyei támadnak?**

– A kölcsön életre szóló terhein, a négy gyerek fölnevelésével járó gondokon nincs mit irigyelni. Másokra való tekintettel pedig nem építhetek kisebb házat, mint amekkora egy hattagú családnak szükséges, s amelyben elérnek a fejlődő és a már föl nőtt gyerekek is.

Amikor búcsúzunk, a babák már békésen sziesztáznak. A mama és a papa „könnyű álmot ígér” az egyéves Nórinak, az energikusnak, Nikinek a törékenynek, Mesinek, a fogékonyak és Daninak, a kezdeményezőnek. A maguk álmatlan éjszakai árán is...

Chikán Ágnes